

befattet under Paragraphen, og derfor er det naturligt, at man har for dette Aar — idet man ikke har fundet det passende at fremkalde en Lov for at ordne dette Forhold — taget Summen efter Skøn og ikke trukket fra; hvad der skulde bruges til Værkstedsforsøgeren, men har taget en Sum efter Skøn og sat istedet. Dette finder jeg aldeles i sin Orden, og jeg kan derfor ikke finde Betænkelighed ved en Tilslutning til dette Punkt, og jeg troer, at man kan i denne Henseende værne om Landstingets Stilling uden at fremkalde nogen Forandring heri.

Besvarelse: Den høitærede Minister og den 1ste Landstingsmand for 1ste Kred (André) have begge udhævet meget stærkt, at min Betragtning af Forholdet mellem Lønningssloven og Finantsloven var urigtig, idet det var umuligt andet, end at Loven ved at anvendes dagligdags maa fortolkes. Den Slags Fortolkning af Love er her ikke Tale om, det er ikke den, som er bragt i Anvendelse. Det er altsaa ikke den, jeg har meent, men jeg har været berettiget til at fremsætte den Betragtning, at det var et Princip, der var udtalt fra Landstingets Side, og at i Henhold hertil var Fortolkningen gjort gjældende; det Princip, man havde opstillet, troer jeg er godtgjort, og jeg skal med den meget ærede Formands Tilfaldelse oplæse et Par Ord af Rigsdagstidenden, som omhandler dette Spørgsmaal. Det hedder, efterat det har været berørt, at Værkstedsforsøgeren er afsaaet og sat paa Vartpenge, og der saaledes ikke kan være Tale om, at Gagen til ham længere kan bevilges: „derimod skal jeg indrømme, at det nu staaer Underviisningsministeren frit at bøde paa Mangelen ved til tredie Behandling at stille et Forslag med Hensyn til denne Brug af et Par Hundrede Rigsdaler, som kan komme til at forøge denne Sum. Naar dette stete fra Underviisningsministerens Side og der vilde ligge et Beviis for den fuldkomne Anerkjendelse af den Stilling, vi her have indtaget, saa, just for at faae denne anerkjendt, skulde jeg for mit personlige Vedkommende være villig til at votere derfor; thi det var atter for en lille Sum at vinde et virkeligt Formaal,

en Afgjørelse af et saadant constitutionelt Stridspunkt.“

Dette er altsaa et Princip, man har udtalt, og den Mand, der hittede disse Ord, var Formanden for Finantsudvalget i Folkethinget. Jeg formener altsaa, at naar jeg har lagt særdeles Vægt paa disse Ytringer, har det været i sin Orden. Det er ogsaa med Hensyn til disse Ytringer at jeg har opfattet Afstemningen i Folkethinget. Man vil dog vist spørge, hvorfor har der fundet to Afstemninger Sted? hvorfor har man ikke foreslaaet, at 2911 skulde forandres til 2511, men derimod foreslaaet, at den hele Gage, der var bevilget til Værkstedsforsøgeren skulde gaae ud, og dernæst foreslaaet at sætte 300 Rd. ind. Det er klart, at man ikke kan have voteret saaledes uden med et bestemt Formaal for Sie, og jeg kan ikke finde andet Formaal end det, som er udtalt i de Ytringer, jeg har tilladt mig at oplæse, nemlig, at det er et constitutionelt Strids-spørgsmaal, som man derved blev Herre over. At det var en Anerkjendelse af, at man gjen-nem Finantsloven kunde slyre alle Gagelove, fortolke dem, som man vilde, og sætte den op og ned, som man vilde. Det er den Betragtning, der for mig har været vigtig, og den Maade at bruge Fortolkningskunsten paa, som jeg har troet at være i høi Grad farlig og skadelig. Den ærede 1ste Landstingsmand for 1ste Kred (André) har argumenteret med Hensyn til Gageringslovene paa en, som det forekommer mig, høist egen Maade. Han har sagt, at naar de Personer, som ere nævnte i § 15 i Loven af 12te Januar 1858, have ophørt at udføre deres Forretninger, er Paragraphen selv hævet. Den Forudsætning, hvorfra Paragraphen er gaaet ud, eksisterer ikke mere, og følgelig er Paragraphen selv ikke længere tilstede. Jeg skal naturligtvis ikke gaae ind paa, hvorvidt denne Anskuelse er rigtig eller ikke, jeg skal kun udtale, at den staaer, saa vidt jeg opfatter Forholdet, aldeles i Strid med selve Finantsloven; thi naar det er det Forslag, som nu er under Forhandling, hedder under polyteknisk Værestanstalt 1 c: „Lønninger efter § 15 osv.“, og denne § 15 er af Loven af 12te Januar 1858, saa har Lovgivningsmagten derved erkjendt, at denne Pa-